

O AVENTURĂ ÎN STIL CLASIC, DE LA ÎNDRĂGITUL AUTOR

BEN MILLER

**JURNALUL
UNUI
SPIRIDUȘ
AL
CRĂCIUNULUI**

CRONICILE SPIRIDUȘILOR

1

Marți, 21 octombrie

Inter-un colț ardea un foc uriaș, încadrat de ghirlande de lauri, iederă și vâsc; în celălalt colț stătea Moș Crăciun, flancat de spiridușii lui de încredere.

În mijloc stăteam noi, restul: rânduri-rânduri de Spiriduși Jucării cu fețe roșii, care se ospătau, râdeau și glumeau între ei.

Tocmai mă înfingeam în al doilea copan de curcan, când Moș Crăciun s-a ridicat și a ciocănit cu o lingură în cană, ca să ne atragă atenția. Am tăcut mâlc cu toții.

– Dragii mei spiriduși, a spus, după ce s-a dat grațios jos de pe scaun.

Din nefericire, e chiar foarte scund, așa că noi nu-i vedeam decât vârful căciulii de catifea roșie peste marginea mesei.

– Așa, a continuat Moșul, cu un aer gânditor.

Steinar, Mâna Dreaptă a Moșului, și Ola, Mâna Stângă a Moșului, l-au ajutat să se urce pe scaun. Moș Crăciun și-a șters fața cu batista, s-a adunat și și-a reluat discursul.

– Ați muncit neobosit tot anul, iar eu vă sunt mai mult decât recunoscător. Din partea tuturor

Moș Crăciun s-a ridicat și a ciocănit în cană.

copiilor din lume, vă spun mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Am ciocnit cu toții și am băut lacomi miedul cel mai delicios din lume.

– Acum, a reluat Moșul, știu că vreți să aflați cu toții despre cine e vorba, cine va fi numit Spiridușul Anului.

Încăperea s-a umplut de murmure entuziaste.

– Ei bine...

Toți au amuțit, așteptând.

– Fără alte amânări...

Toată lumea a privit în jur.

– Spiridușul Anului este...

Unui spiriduș de la celălalt capăt al mesei i-a scăpat un țipăt de încântare.

– Inegalabilul...

Steinar, Mâna Dreaptă a Moșului, și-a dres glasul nerăbdător.

– ...Tog!

Ăsta sunt EU!!! *Eu* sunt Spiridușul Anului!

Încăperea a izbucnit în aplauze frenetice.

– Scularea! a spus mama.

Dar eu nu puteam să mă scol de la masă! De parcă aș fi fost lipit de scaun.

– ...Tog, trezirea! Ai întârziat!

Am deschis ochii. Nu eram nici pe departe în casa lui Moș Crăciun. Ci în camera mea, în cămăruța pe care o împărțeam cu frații și surorile mele mai mici: Crenguță, Frunzuliță, Prunișoară și Picioruș. Mama mă scutura de umăr:

- Eu și tata plecăm la lucru! Trebuie să-i duci pe cei mici la școală!

Și atunci mi-am amintit: sunt un spiriduș ratat și șomer, în vârstă de o sută șaizeci de ani, care încă locuiește cu părinții.

Ah, și pentru cazul în care acest jurnal este citit de un om (orice e posibil): spiridușii trăiesc de zece ori mai mult decât oamenii. Deci o sută șaizeci de ani spiridușești sunt cam șaisprezece ani omenești.

Miercuri, 22 octombrie

Dezastru. Prunișoară l-a pierdut pe Oscar.
N-am observat decât când am ajuns în
fața școlii.

Oscar este lemurul de pluș al Prunișoarei. Moș
Crăciun însuși i l-a dăruit pe când era doar un bebeluș
și de atunci îl ia cu ea peste tot.

– Trebuie să-l fi scăpat pe undeva, a spus Crenguță.

– În zăpadă, a spus Frunzuliță.

– Pentru că ne grăbeam, a spus Crenguță.

– Pentru că ai dormit prea mult, a adăugat Picioruș,
zelos să fie de ajutor.

Era adevărat și mă simțeam groaznic.

– Nu-ți face griji, Prunișoară, i-am spus. Șosetuțe
îl va găsi!

Șosetuțe e câinele nostru husky, cu un simț al
mirosului uimitor.

– Promiți? a suspinat Prunișoară.

– Promit, i-am zis și ne-am dat solemn degetul mic.

Niciun spiriduș nu și-a încălcat vreodată promisi-
unea.

Cel puțin, nu până acum.

Pentru că deși am căutat *pretutindeni*, Oscar nu a fost de găsit.

Ba chiar i-am dat lui Șoșetuțe un pulovăraș tricostat de-al lui Oscar, ca să-l adulmece și să-i prindă mirosul, dar nu cred că a înțeles ce voiam de la el.

Sunt un mare ratat.

Nu trebuie decât să-mi duc frații și surorile mai mici la școală, să fac curat în casă, să cumpăr mâncare pentru cină, să gătesc, să-mi aduc frații și surorile acasă, să-i ajut cu temele și să-i pregătesc de culcare. Și nici măcar de-atât nu sunt în stare.

Cât despre visul meu de a ajunge Spiridușul Anului...

Bănuiesc că ar trebui să-l dau uitării.

Joi, 23 octombrie

Tot nici urmă de Oscar. L-am căutat peste tot, dar zici că l-a înghițit pământul.

Mai e mult până la Crăciun și, cum ziua Prunișoarei a fost deja, ca să nu aștepte o veșnicie un înlocuitor, m-am hotărât să iau problema în mâini.

După ce i-am lăsat la școală, m-am dus la bibliotecă. Nu era decât o singură carte despre lemuri, dar,

din fericire, n-o împrumutase nimeni, așa că era disponibilă.

Acum am capul plin de informații despre lemuri. Se pare că Oscar era un lemur cu coada vărgată. Știi că lemuriii trăiesc doar pe insula Madagascar, în estul Africii? Au fața albă, pete negre în jurul ochilor și al nasului, blana de pe trup gri, iar cea de pe burtică albă. Ah, și au coada ca niște inele albe și negre, de unde cred că li se trage și numele.

Mâncarea lor preferată e frunza de tamarind. Adoră să stea la soare, sprijiniți pe picioarele din spate și cu cele din față întinse înainte, de parcă ar face yoga.

Aș putea s-o țin așa la nesfârșit...

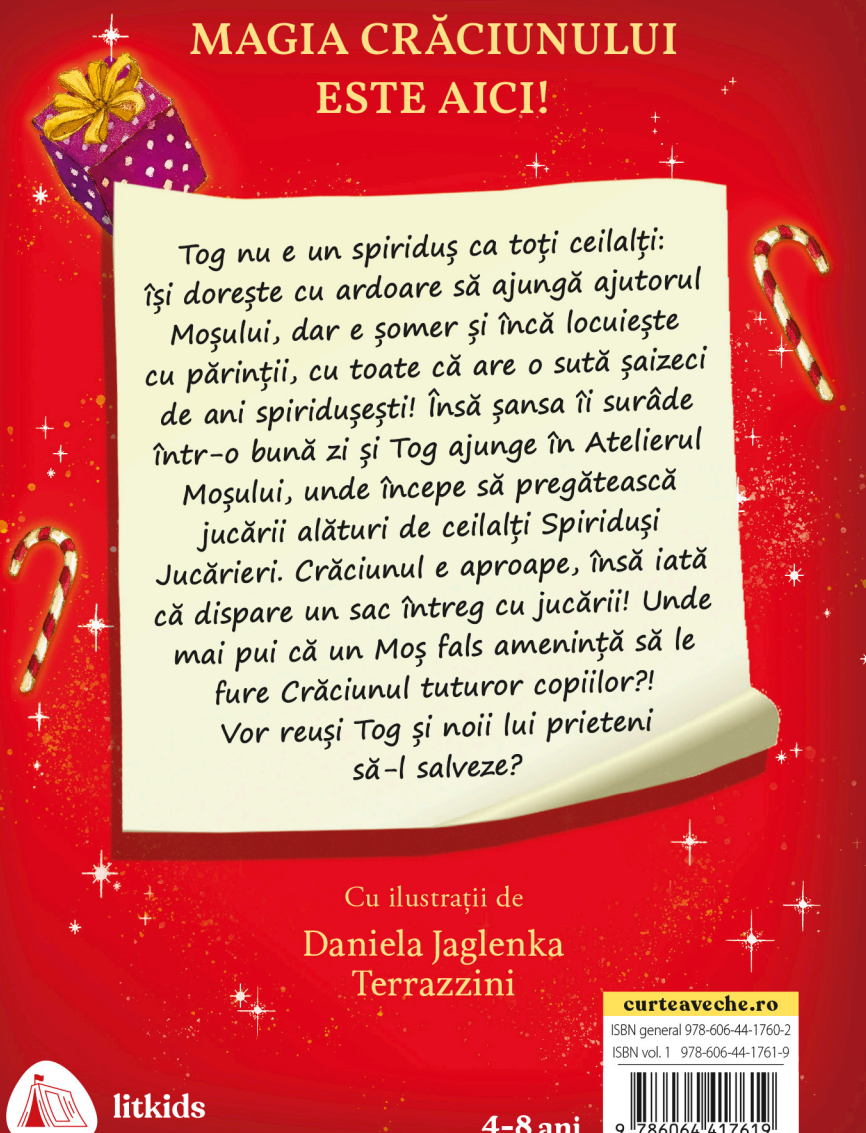

Vineri, 24 octombrie

Mi-e așa rușine! M-am dus la magazinul de bricolaj cu lista tuturor lucrurilor de care am nevoie pentru a face un lemur:

1. blăniță neagră, albă și gri
2. o coadă stufoasă, alb cu negru
3. un năsuc negru
4. ochi portocalii

MAGIA CRĂCIUNULUI ESTE AICI!

Tog nu e un spiriduș ca toți ceilalți:
își dorește cu ardoare să ajungă ajutorul
Moșului, dar e șomer și încă locuiește
cu părinții, cu toate că are o sută șazeci
de ani spiridușești! Însă șansa îi surâde
într-o bună zi și Tog ajunge în Atelierul
Moșului, unde începe să pregătească
jucării alături de ceilalți Spiriduși
Jucărieri. Crăciunul e aproape, însă iată
că dispare un sac întreg cu jucării! Unde
mai pui că un Moș fals amenință să le
fure Crăciunul tuturor copiilor?!
Vor reuși Tog și noii lui prieteni
să-l salveze?

Cu ilustrații de
**Daniela Jaglenka
Terrazzini**

curteaveche.ro

ISBN general 978-606-44-1760-2

ISBN vol. 1 978-606-44-1761-9

9 786064 417619

litkids

4-8 ani